

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 91

Číslo: 37

11. září 2011

Cena: 7 Kč

V PRAZE SE KONAL UŽ V. MEZINÁRODNÍ KRAJANSKÝ FESTIVAL

Ve dnech 25.–28. srpna 2011 se v Praze konal 5. ročník Mezinárodního krajanského festivalu. Při této příležitosti se do České republiky sjíždějí čeští krajané, žijící v mnoha zemích světa, a aspoň na pár dní si připomínají své kořeny.

Tito zahraniční Češi pěstují i daleko od své domoviny českou lidovou kulturu a zvyky a sdružují se ve folklorní soubory. Často jde již o několikáté pokolení Čechů, jejichž předkové kdysi odešli do jiných zemí.

Myšlenka uspořádat takový festival vyšla z iniciativy krajanů, kteří ji vyslovili v době konání Týdne zahraničních Čechů v roce 2006.

První ročník se konal od 5. do 11. listopadu 2007 v Praze, těšil se velkému zájmu médií a sklídl značný ohlas. Proto nyní festival spolupřádají i stálá komise Senátu České republiky pro krajan-y žijící v zahraničí, Ministerstvo zahraničí České republiky a Hlavní město Praha. Ředitelka festivalu sestra Věra Doušová zapojila do programu už před lety i naši církev.

Letošní ročník Mezinárodního krajanského festivalu zahájilo ve čtvrtek 25. srpna setkání v Ry-tířském sále v Senátu Parlamentu ČR.

Odpoledne následovala ekumenická bohoslužba, která se pro naše krajan-y koná už tradičně v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí. Bohoslužbu i letos vedl bratr farář PaedDr. Zdeněk Kovalčík z naší nábožen-ské obce ve Zlíně.

Krajanské soubory pak vystoupi-

ly pro veřejnost v pátek ve Valdštejnské zahradě na Malé Straně a v sobotu byly některé soubory hosty Mezinárodního festivalu Pražský jarmark na Ovocném trhu. Přes čtyři stovky účinkujících věrně doprovázely i stovky našich krajanů, kteří Českou republiku stále považují za svou vlast.

V Praze v Dolních Chabrech (v prostoru Chaberského dvora) bylo možno zhlédnout také dokumentární filmy, fotografie, kroniky a další dokumenty ze života českých menšin v zahraničí, na což navázala další vystoupení krajanských souborů.

Vývrcholením celého festivalu – a velmi vděčným objektem pro fotografy – se stal krojovaný průvod v neděli 28. srpna dopoledne na Hradčanském náměstí. Akce nazvaná Hradčany zpívající, tančící začala u Toskánského paláce a skončila u sochy našeho prvního prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka, kde krajané zazpívali jeho oblíbenou píseň „Ach synku, synku“.

Petra Štěpánová

K PROBLÉMU “ODLOŽENÝCH” DĚTÍ

Reaguji na článek Péče o opuštěné děti v Českém zápase a přimlouvám se za to, abychom nezkoumali v konečném efektu to, co je větší nebo menší zlo ve smyslu ústavní péče nebo preventivní práce s matkami či rodiči v sociálním ohrožení, ale snažili se mu předcházet.

Vždyť i biblický starozákonní Mojžíš toho v životě tolik dokázal jen proto, že ho vlastní matka položila do staro-

dávného plovoucího „babyboxu“ a ponechala ho osudu. V košíku doplaval do vznešené rodiny a dnes vidíme, kolik toho udělal pro svůj národ a do dnešních dnů se o něm píše a mluví... Člověk je tvor společenský a jeho přirozenou vlastností je vzájemná souzá-ležitost a solidarita s ostatními členy společnosti; sem patří i starostlivost a společná péče o potomstvo v případě, že se matka nemůže z různých důvodů o dítě starat. V minulosti tuto povinnost plnili nejbližší příbuzní, kmeny a klany, v dalším období církevní zařízení, obce a města. Ve Francii byly již v 5. století u kostelů položeny mramorové mísy, do nichž bylo možné nechtěné dítě odložit.

V italském městě Miláně byl v roce 787 založen jeden z prvních domů pro odložené děti zvaný Xenodochium. Obdobná zařízení pak začala postupně vznikat v Římě a dalších italských městech.

V následujícím století přinesla jednoduchá technika vylepšení v podobě otočných zařízení namontovaných do bran nebo do zdí domů pro nalezené, nemocné a klášterů. Matka dítě odložila, otočením zařízení jej přemístila do objektu nalezenice a ještě mohla použít zvonek, aby upozornila personál.

Technická zařízení podobná současným babyboxům se v Itálii používala již ve 12. století. Matky, které své novorozence děti nechtěly nebo nemohly vychovávat, se jich často zbavovaly vhozením do řeky. Papež Inocenc III., který vedl Římskokatolickou církev v letech 1198-1216, nařídil hned v prvním roce svého pontifikátu klášte-

rům, aby zřídily speciální zařízení na odkládání a záchranu nechtěných novorozenců. Byla umístěna na veřejně přístupném místě, nejčastěji na bráně kláštera. V Itálii se přestala používat v polovině minulého století.

V Německu nalézáme první zmínky o fungování schránek pro odkládání dětí již ve 14. století, kdy byly zřízeny ve městech Ulm a Kolín.

Ve Francii císař Napoleon Bonaparte (1769 – 1821), přestože za jeho panování padlo na četných evropských bojištích více než milion vojáků, vydal nařízení, že každá nemocnice musí být vybavena zařízením, které umožní bezpečné odložení nechtěných dětí.

Jen pro zajímavost, odložené děti podporoval hudební skladatel Antonio Vivaldi, který v roce 1709 v Benátkách převzal vedení pěveckého sboru složeného výhradně z nalezených dívek. Podobně se o nalezené děti zasloužil Georg Fridrich Händel, z vý-těžků svých londýnských koncertů podporující Foundling Hospital, dům pro nalezenice založený v Londýně v roce 1741.

V současnosti ve světě např. pomoc švýcarským matkám v beznadějně situaci nabízí zatím jediná schránka ve městě Einsiedeln. Den jejího otevření - 9. květen 2001 - není pouze nahodilé datum, oslava Dne matek; symbolizuje zrod naděje pro matku a dítě ve Švýcarsku. Do dnešního dne bylo odloženo šest dětí.

Otevření Babyfenster se pozitivně projevilo na snížení počtu dětí, které zahynuly odložením nebo zabitím

Pokračování na str. 3

SETKÁNÍ KŘESŤANSKÝCH ŽEN VE VARŠAVĚ

Málokdo ví, že se každoročně pravidelně setkávají ženy z naší církve se sestrami z evangelických církví z německého Saska a Polska. První setkání, kam jsme byly pozvány, bylo v Seifhennersdorfu v roce 2000. Společně jsme se zúčastnily i ekumenické bohoslužby na téma „Dát Evropě duši“ v Hrádku nad Nisou-Kristýně.

Od tohoto srdečného vzájemného poznání jsme se v minulých letech setkaly také v Drážďanech, Varšavě, Janských Lázních, Lipsku a v Rychnově nad Kněžnou. Naše příští setkání je naplánováno na červen 2012 do našeho střediska Lipová v Brně.

Letošní setkání na téma „Naše místo v církvi včera, dnes a zítra“ se uskutečnilo ve Varšavě ve dnech 17.-21.

srpna. Čas byl vyplněn zamyšlením nad biblickými tématy z proroka Jeremiáše a k postavě Ježíšovy matky Marie, pobožnostmi i poznáváním historie města a okolí. Při nich jsme si sestersky sloužily navzájem. Nedělním kázáním posloužila v lutherském kostele sv. Trojice naše sestra farářka Alena Naimanová. Porovnáním pohledů a názorů z jiných zemí a církví bylo velice zajímavé a poučné. V letošním roce se poprvé zúčastnila jedna sestra z ruské evangelické lutherské církve z Kaliningradu. Zajímavě pohovořila o jejich evangelické menšině a pozvala také nás k setkání u nich při příležitosti 10. výročí znovuo-bnovení jejich církve v kaliningradské oblasti.

Těchto setkání se z naší církve účastní 3-4 sestry (duchovní i laičky). Zájem o širší spolupráci z řad našich sester by byl prospěšný. Zveme tedy také vás na příští setkání do Brna.

Marie Tučková,
Červený Kostelec

Má smysl se modlit?

O modlitbě již každý člověk, ať chodící do kostela či nikoliv, slyšel. Otázkou ale je, zda víme, co modlitba znamená. Proč a kdy se můžeme modlit a hlavně jak se modlit.

Odpovědi na tyto výše naznačené otázky bych rád vzal od konce. Tedy za prvé, jak se modlit. Ač je to vlastně velice jednoduché, připadá to lidem nějak prapodivně složitě. Často ve své praxi slyším odpověď: „Pane faráři, já ty modlitby neumím“ a podobně.

Ono je to vlastně trochu obráceně. Modlitba není nějaká naučená formule, obřad či básnička. Modlitba je rozhovor. Rozhovor s někým blízkým, kdo má o nás zájem, kdo nám chce pomoci. Modlitba je rozhovor s Bohem. Měl by to tedy být rozhovor, jako když si povídáme s někým blízkým, prostě a jednoduše. A právě takovouto prostou, jednoduchou a upřímnou modlitbu, která je vlastně rozhovorem, Bůh vyslyší, neboť ta vychází z našeho srdce.

Modlitba tedy není vyjádřením toho, zdali něco známe a umíme. Zdali jsme teologicky či filosoficky vzdělaní. Modlitba je výrazem vztahu. V dnešní době, kdy řada lidí nevidí důvod chodit do kostela, protože je třeba slova faráře či symbolika liturgie neoslovuje nebo se zdá nesrozumitelná, tak přesto věří v Boha. Právě tuto víru je možné vyjádřit jednoduchou modlitbou bez rituálů, modlitbou, která bude budovat vztah mezi člověkem a Bohem. A i když se nám nebude chtít mluvit, stačí se jen zklidnit a být zticha, protože právě ve chvíli, kdy naše rty utichnou, může začít Bůh hovořit k nám.

Odpovědí na otázku, kdy se modlit, je: „Kdykoliv!“ Kdykoliv chceme či cítíme potřebu. Právě v období, kdy jsou prázdniny a dovolené, kdy se dostáváme více do přírody a máme trochu volného času, máme příležitost k modlitbě. Máme příležitost zkusit, jaký je vztah mezi člověkem a Bohem, tehdy zjistíme i proč.

Mgr. Rostislav Kotrč

Z kazatelského plánu

13. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Zaradoval jsem se, když mi řekl: Půjďme do Hospodinova domu! Kéž je na tvých valech pokoj, kéž se tvé paláce těší klidu!
ŽALM 122,1.7

První čtení z Písma: Genesis 50,15–21

Tužby:

2. Aby naše církve byla předpolím Božího království, modleme se k Hospodinu.
3. Za naši bohosloveckou fakultu, za její učitele i žáky, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písma:

Hospodine, tvůj Duch, který všechno řídí, ať vládne i našim srdcím. Osviť nás, Bože, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Římanům 14,1–12

Evangelium: Matouš 18,21–35

Verše k obětování: Exodus 24,4.5

Verš k požehnání: Žalm 36,8

Modlitba k požehnání:

Hospodine, vzdáváme ti díky za život, který jsi do nás vložil skrze tajemství chleba a kalicha. Prosíme tě o tvé milosrdenství, ať jsme hodni mít na těchto svatých darech účast. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 8, 14, 39, 45, 53, 54, 60, 78, 82, 147, 155, 182, 183, 292

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ - Zjevení Janovo 20 Listy sedmi církvím

Pokračování z minulého čísla
Formální křesťanství se svou bezmyšlenkovitou lhostejností vůči věcem, na kterých záleží, je bezmocné pro Boží dílo a k užítu není ani lidem. Takovou situaci nemůže Bůh pořádně tolerovat. A tak Laodiceji hrozí soud. Vlažná voda působí dávení a touto metaforou Pán prohlašuje, že vlažnost bude zavržena. S pocitem ošklivosti a s odporem se od takové církve odvrací.

Laodicea byla neobyčejně bohaté město, které prosperovalo a žádnou vnější pomoc nepotřebovalo. Ačkoliv bylo těžce postiženo válkou s Mithridatem, vzhopilo se bez pomoci zvenčí. Navíc, když později trpělo hrůzami zemětřesení, ještě jednou znovu získalo samo své postavení. Odmítlo nabízenou pomoc od císařské vlády a chlubil se tím, že nic nepotřebojuje.

Nepřekvapuje, že laodicejská církev vstřebala něco z tohoto ducha hrdé soběstačnosti. Také ona byla bohatá a nic nepotřebovala. Tomuto samolibému společenství Kristus praví: „Vždyť říkáš: Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji. A nevíš, že jsi ubohý, bédný a nuzný, slepý a nahý.“ Dnes je mnoho křesťanů, kteří se vychloubají svou duchovní bystrostí, svým zvláštním poznáním nebo svým výsadním postavením. Sžiravé odsouzení Laodiceji může platit stejně oprávněně i o nich – o nás v našem věku.

Město propadlo obchodu, a tak Pán oslovuje tyto kupce jejich vlastní řečí, když je vybízí, aby s ním obchodovali. Laodicea byla městem s rozsáhlými finančními transakcemi. Cicero například zmiňuje, že si zde vyzvedával peníze, když cestoval po svých provinciích. Laodicejské bankéři a směnárníci nikdy nevydali svým klientům zlato, které by nemělo ten pravý lesk. Kristus jim radí, aby od něj odkoupili zlato pročištěné ohněm. Žádné pozemské zlato nemůže nikdy dosáhnout vysoké hodnoty tohoto kovu ohněm očištěného. Místo aby se zabývali pozemským bohatstvím, předkládá Kristus těmto starověkým finančníkům bohatství nebeské.

Také laodicejská vlna havraní barvy byla tehdy světoznámá. Ale Pán nabídl těmto křesťanům oděv oslnivě bílý, jen jestli ho budou chtít přijmout. Božská spravedlnost je oblékne a zakryje jejich duchovní nahotu.

Laodicejské se vychloubali svou masť – vynikajícím očním balzámem. Kristus je vybízí, aby si oční masť koupili od něj a potřeli své oči, aby tak osvětlující moc svatého Ducha odstranila jejich duchovní slepotu a oni prohlédli.

Situaci v této církvi nebylo možné do nekonečna tolerovat. Protože Pán je miloval, hrozil jim, že svůj lid bude kárat a trestat, aby si uvědomili své chyby a došli k pokání –

aby se polepšili. Kristus jim přitom vychází vstříc. On sám je dveřmi, za kterými by kajcník měl stát. Ale on velkoryse volí opak – sám stojí u dveří a tůká. Nikdy si násilně nevynucuje vstup, ale trpělivě klepe a čeká, až bude přijat. Co člověka přiměje, aby Kristu otevřel? V nemoci a starostech, utrpení a ztrátách, při četbě Písma a zvláštních okolnostech začneme vnímat to jemné tůkání na dveře našeho života – Kristus zde stojí a chce ke mně vstoupit. Tomu, kdo otevře dveře dokofán a nese mu celé srdce, tomu Kristus slibuje svou společnost: „Vejdou k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ Někteří vykladači se domnívají, že tento obraz je vzat z Písne Šalomounovy 5,2.6; 2,3; 4,16, kde milý klepe na dveře nevěsty a kde je kreslen mystický svátek jejich blaženého společenství. Podobně když Pán Ježíš najde vstup do srdce a do života věřícího, pak jeho radostnou zkušeností je nekonečné blaho z tohoto společenství.

Frederick A. Tatford
Prophecy's Last Word,
An Exposition of the Revelation,
nakl. Pickering and Inglis Ltd.,
London, 1. vyd 1947, paperback
vyd. 1969, reprint 1970 a 1971

Zkrácený překlad:
Jiřina Kubíková

Pokračování příště

Nad Písmem

TOUŽÍME PO POKOJI?

Texty pro dnešní neděli jsou zarámovány prosbou o pokoj a klid (Žalm 122,1.7). Asi si pomyslíme: to chce každý. Opravdu je to přání všech? Válečné konflikty, obchodní zájmy, zákulisní plotky ve všech profesích, nekročené negativní sklony v každém z nás, je to sen nebo realita, v níž a s níž žijeme?

Starozákonní příběh o Josefovi, kterého sourozenci prodali do otroctví, znají lidé z různých zdrojů, nejen návštěvníci bohoslužeb. Sama jsem jej mnohokrát četla, vyprávěla a znovu na mne zapůsobil hlubokým dojmem, když jsem jej promýšlela v souvislosti s otázkou, kterou položil o mnoho století později učeník Petr svému mistru Ježíšovi. „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší?“ Když bohatý národohospodář Egypta, Josef, přijal své bratry, kteří přišli do sousední zajištěné země pro obilí, zatímco u nich byl hlad, učinil tak s dojetím, s pláčem a s odpuštěním. To ještě žil jejich společný otec. Ale co teď, když otec zemřel? Bratři, zdá se, neuvěřili tak docela, že jim Josef odpustil. Strach ovládl jejich srdce, když přicházejí s novou omluvou. „Odpusť svým bratrům přestoupení a hříchy, neboť se na tobě dopustili zlého.“ A Josef odpovídá: „Nebojte se. Což jsem Bůh? Zlo, které jste proti mně zamýšleli, Bůh obrátil v dobro...“ Přítom je znovu zasažen v srdci a

pláče. Odpuštění není věc lehkou. Stojí velké úsilí toho, kdo se provinil a je v roli prosebníka, ale stojí úsilí i toho, kdo jej dává. Pokud rozdáváme slova odpuštění, aniž je rozechvěno naše srdce, vypouštíme jen hluchá slova.

Při první nečekané příležitosti se pak stane, že při setkání s někým, kdo nám ublížil, v nás znovu vzplane hněv a podobně naopak můžeme my zakoušet hněv druhého.

Odpuštění jako téma je aktuální v rodinách, v církvi a v celé společnosti. Je aktuální všude ve světě. Na všech úrovních spolu stále soupeříme, klademe si do cesty překážky, usilujeme o své místo na slunci a nešetrně odsunujeme ty, kdo stojí vedle nás a překážejí nám. Pokud jsou na nás praktikovány tyto skutečnosti, podle svého temperamentu planeme hněvem. A často místo hledání příčin, pokládání poctivých otázek, kujeme pomstu. Pole pro odpuštění se zvětšuje, ale odpuštění nepřichází. Jsme v kruhu, z něhož není úniku.

Jak odpověděl na Petrovu otázku po odpuštění Ježíš? Jako obvykle - podobnostvím.

V něm nám sděluje, že Bůh, náš jediný Pán, je neskonale dobrý. Každému z nás odpouští velmi mnoho. My se však z toho nechceme poučit. Jednáme často zcela opačně. Sami hříšní - odsuzujeme a neznáme slitování. Posíláme se navzájem k sou-

dům, intrikujeme, šíříme vše jiné, jen ne pokoj. Než Ježíš odpověděl na otázku, kolikrát odpustit, připomněl, v jakém postavení jsme vůči Bohu. V pozici omilostněných hříšníků. Přijmeme-li tuto naši pozici, zvládneme i myšlenku, že vedle nás nestojí nepřítel, ale bližní. Ten, kterému dlužíme svou nepodmíněnou lásku.

Na tuto nepopulární cestu nás zve praotec Josef a po ní nás vede Ježíš Kristus. Sedmdesát sedmkrát budeme schopni odpustit, protože tolikrát, i víc, je odpuštěno nám. Pokoj a klid chce většina lidstva. Tedy i ten nejobyčejnější človíček má být jejich tvůrcem, aby potřeba odpuštění se zmenšovala a slábla.

Emanuela Blažková

Děkuji ti, Pane,
za tento den.
Děkuji
za novou příležitost
k setkávání.
Pomoz mi k vnímavosti
všeho dobra, které pro
mne připravuješ.
Pomoz mi k laskavosti,
kde se nenaplnuje
má představa a tužba.
Připomeň se mi,
když chci mít režii dne
jen ve svých rukou.
Amen.

K PROBLÉMU "ODLOŽENÝCH" DĚTÍ

Pokračování ze str. 1
těsně po porodu.

Malá jazyková bariéra nás dělí stejně jako podobnost slovenského projektu Hniezdo záchranu a českého babyboxu. Hlavním cílem občanského sdružení „Šanca pre nechcených“ v čele s Mgr. Annou Ghannamovou bylo od roku 2004 zřízení tří veřejně přístupných inkubátorů, kde může žena ve složité životní situaci odložit své nechtěné dítě. V současné době je v provozu 16 Hniezd záchranu a k dnešnímu dni mají na kontě třicet zachráněných dětí.

Rakousko se jako další německy mluvící země připojilo do projektu „Babyklappe“ v roce 2001. Dnes již existuje 15 záchranných schránek pro odložené děti.

„Dát dítěti šanci“ je heslo maďarské společnosti, která se snažila o legalizaci schránek v Maďarsku v roce 2005. Pohled na mrtvé novorozence pohozené na ulici nebo na skládce se naskýtal zhruba tak pětkrát do roka. První instituce, které chtěla alespoň snížit počet mrtvých dětí, započala svou působnost v roce 1996 v budapeštské nemocnici Schopf-Merei Agost, kde zřídila první schránku. V současné době jich funguje v Maďarsku osm.

„Okno žycia“ (Okno života) funguje jako česká paralela babyboxů. První Okno života bylo otevřeno v Krakově

19. března 2006. Jen v tomto babyboxu bylo k aktuálnímu datu zachráněno 14 dětí. Do konce března 2011 se ve 45 Oknech podařilo zachránit 33 dětí. Projekt „FindelBaby“ byl zorganizován a zahájen neziskovou organizací SterniPark na konci roku 1999. Od založení první „BabyKlappe“ 4. dubna 2000 je přízeň a podpora veřejnosti veliká. V současné době existuje v Německu přesně 98 babyboxů. Odložení dítěte do Babyklappe není trestné a je anonymní.

Ze statistiky organizace SterniPark vyplývá, že do záchranných schránek bylo odloženo celkem 221 dětí, z toho sedm dětí bylo vráceno zpět matce.

„Culla per la Vita“ (Kolébka pro život) – tímto názvem zahájilo v roce 2006 Hnutí pro život v Itálii pomoc pro matky v beznadějných situacích v podobě záchranných schránek pro nechtěné děti. Letos 22. června byla otevřena již 32. schránka, nyní je vize provozovat babybox ve všech městech.

Opuštění dítěte do dvou let je ve Velké Británii trestné, proto zde neexistují ani žádné schránky bezpečí pro nechtěné děti. Avšak v Británii jsou velmi příznivé podmínky pro adopci. Převážná většina nechtěných dětí se předá k rychlé adopci.

Právo na život stojí na nejvyšším místě, proč tedy Výbor OSN pro práva dítěte chce zrušit naše české, fun-

gující babyboxy? Výbor, který vydal výzvu k zrušení babyboxů v ČR, zasedal v Ženevě - ve Švýcarsku. Když ve Švýcarsku pouhý jeden Babyfenster zachránil již šest dětí, proč by 44 českých babyboxů, které zachránily k dnešnímu dni 53 dětí, mělo být zrušeno!

K OTÁZCE IDENTITY U ODLOŽENÝCH DĚTÍ

Odpůrci odložení dětí do bezpečného prostředí - babyboxů často uvádějí, že je ohrožena identita dítěte. Tento výrok se automaticky cituje bez hlubšího pochopení, co v podstatě lidská identita znamená a jak se vytváří. Identita dítěte není soubor informací uvedených v matrice, ač pro úřední potřeby tomu tak je. A zde není pochyb, že je povinnost splněna ač méně obvyklou cestou.

Co odpůrci babyboxů mají na mysli, je pravděpodobně psychologický výklad pojmu identita dítěte.

Nejvýznamnějším teoretikem v oblasti vývoje identity - sebeuvědomění, jáství, je psycholog Erik Erikson. Podle něj se identita člověka vytváří v osmi etapách od narození až k smrti. Každé období přináší další krok ve formování identity, v posledním stadiu se člověk vyrovnává s průběhem svého života a smrtí.

Jarmila Šenková
Dokončení příště

S dětmi na Vysočině

Léto na Vysočině je krásné. Zvláště na pomezí Čech a Moravy, v pestré krajině okolo řeky Sázavy. A zvláště letos, když velký počet přihlášených dětí dovolil br. farář Františkovi Tichému rozdělit loňský jeden turnus letního setkání na turnusy dva, přičemž druhý pro menší „lutínky“ okupoval i nejedno tatínek. A strategická poloha „chaloupky“ – tedy přibyslavské fary – někde mezi cukrárnou na náměstí a zahradou vedoucí téměř za humna, ale přesto na dohled od nádraží, přivítala účastníky z celé brněnské diecéze, včetně br. biskupa s dcerou. Program začal v neděli výletem na bohoslužbu do Žďáru nad Sázavou. V místním sboru jsme byli vřele přijati nejen my dospělí, ale i děti, které často nejsou standardně se chovajícími účastníky bohoslužeb. Pro děti to byl jistě netradiční zážitek, když mohly při čekání na bohoslužbu strávit část dopoledne v zahradě u sboru. I my dospělí jsme ocenili zklidnění v krásném prostředí. Snad i to přispělo k tomu, že jindy neposedné děti prožily bohoslužbu poměrně v klidu, zvláště když ji bratr farář dětem přizpůsobil, aby se mohly pochlubit svými znalostmi a zpěvem.

I když počasí bylo trochu nestálé, což nám způsobilo nejdny nesnáze při společném stolování pod širým nebem a několikrát nás vyhnalo od posezení u večerního táboráku, nebáli jsme se v úterý vyrazit na poměrně náročný výlet na rozhlednu Rosička. Výlet uzavřel závod družstev na opičí dráze a chytání lučnických koníků (které jsme samozřejmě hned po zapsání bodu pro družstvo živě vypustili zpět). Počasí vycházelo i pro následné podvečerní rekreace na přibyslavském koupališti. Ty nejmenší jsme z dětského bazénku s mírným skluzem téměř nemohli dostat na sluníčko, aby se taky trochu zahřály. Ty větší zase nedaly spát skluzavce v neplavecké části bazénu.

Samozřejmě jsme se nenechali poměrně dobrým počasím unést a nezapomněli jsme na duchovní část programu. Při ranních a večerních modlitbách jsme děkovali za ochranu táborníků i blízkých doma Hospodinu, chválili Boha v písních, které jsme se postupně učili. Děti zhlédly několik dramatizací biblických příběhů, ať už od br. Lubomíra Plisky na flanelografu nebo loutkových. Starší děti také vytvořily několik pozoruhodných obrázků na téma správné rozhodnutí. Poučná byla i tradiční čtvrtěční návštěva mohyly v Žižkově Poli nedaleko Přibyslavi – místo vojevůdcovy smrti.

To už se ale setkání pomalu chýlilo ke konci. Čekalo nás už jen prokázat odvalu a duchapřítomnost, kterou jsme během pobytu získali. V pátek jsme se nebáli blízkí se bouře a užívali počasí doslova do posledních minut, takže jsme nakonec dvakrát před bouří utíkali do zázemí fary. Děti se nebály ani tmy při večerní procházce se svíčkami. Je nám jasné, že pevnou důvěru v Hospodina, která zahání obavy a strach, děti za jeden týden nezískaly, ale pro každého z nás bylo setkání nabytím nových sil a pozdější vzpomínka na léto ve slabé chvíli jistě zahřeje.

Ačkoliv bohoslužby se v Přibyslavi už, žel, nekonají, přesto se duchovní život na faře odehrává, byť (zatím) jen sezónně. Hospodinu děkujeme za to, že rozličnými způsoby udržuje život na různých sborech a střediscích naší vlasti, děkujeme za zachování zdraví a zážitky při těch letošních přibyslavských letních setkáních a prosíme, abychom zde za rok mohli opět sdílet své darované životy.

Michal Hvězda

NAŠE RECENZE

JINDŘIŠKA KUBÁČOVÁ: ULICE MÉHO DĚTSTVÍ. ČESKÁ BIBLICKÁ SPOLEČNOST, PRAHA 2011, 96 STR.

S přibývajícím věkem se mnozí obracíme do vzpomínek. Stává se pak také, že se autor nedožije vydání knížky, kterou psal celým srdcem. Stalo se to před půl stoletím Heleně Čapkové. Vydání knihy Moji milí bratři, kterou psala snad polovinu života, se nedožila. Zemřela v listopadu 1961, kniha, uměle zdřovovaná tehdejšími šéfy nakladatelství Čs. spisovatel, vyšla v roce 1962. To byla skutečnost vskutku smutná. Vydání své vzpomínkové knížky Ulice mého dětství se nedočkala ani její autorka, nám dobře známá Jindřiška Kubáčová. S výše uvedeným příkladem to sice nelze srovnávat, ale napadl mne, protože jsem s autorkou mluvil naposledy loni v květnu při „čapkovském“ zájezdu do Trenčianských Teplíc na dvacátý ročník udílení tamní ceny Karla Čapka. Psal jsem zde pak o jejích Malých úvahách, které vyšly loni. O dvacet let dříve o její první povídkové knížce Pět chlebů a dvě ryby (vyšla v edici Blahoslav s ilustracemi Jany Wienerové). S knížkou první tato poslední knížka autorčina do jisté míry souvisí. Vytvářejí spolu jakýsi uzavřený epický i myšlenkový kruh. Mezi tím vyšlo ovšem i několik jejích dalších prací, mj. sbírka básní Mezi bodláčím a trním nebo próza Dům v Nádražní ulici.

Současná její knížka, její práce poslední, je zejména ohlédnutím do minulosti. K předkům, do dětství a mládí i dospělosti. Není to souvislý vzpomínkový text, spíš útržky a stříp-

ky vzpomínek na lidi nejbližší i na drobné události, které se z nějakého důvodu vryly do paměti. A vždy vypovídají i něco víc než jen vzpomínku. Byla Češka narozená na Slovensku. „Odmítám přijmout to, že jsem se narodila v cizině. Není to pravda. Slovensko není cizí,“ zdůrazňuje. Svě páté narozeniny (v březnu 1939) slavila v Lučenci: „Pamatovala jsem si, že jsme bydleli v Trenčianských Teplcích, emigrovali jsme před Maďary z Lučence, teď jsme bydleli v Bratislavě a můj otec v Praze právě zařizoval naše další stěhování.“ I v této části knížky je několik textů, které jsme četli v její knížce první. Tady jsou zařazeny do kontextu životního vzpomínání, jako např. z protektorátního dětství ona Utajená zabijačka, která symbolizuje různé způsoby řešení válečného zoufalého nedostatku potravin. Nebo vzpomínka na sobotu 5. května 1945, jak jí (a dny následující) prožívalo jedenáctileté děvčátko. A pak třeba: „Píše se rok 1953. Jsem učitelka a vzala jsem si faráře. Nikdy nebudu smět učít... Jdu se představit náčelníkovi. ... Vím, že je to zuřivý komunist a že ublížil mnoha lidem.“ A při onom „představení“ dojde k scéně téměř humorné. Je tu i reakce na „měnovou reformu“, při níž přišlo mnoho lidí o své těžce našetřené peníze. Osobní vzpomínky propojuje autorka s „velkou historií“.

Knížku završuje pět povídek, dvě o vdovách (sama žila řádku vdovských let) a tři biblické. Jsou to povídky místně vyprávěné, dokazující tvůrčí schopnosti autorčiny i znalost knih starozákonních. Vždyť s manželem prof. ThDr. Vladimírem Kubáčem je

spoluautorkou zamýšlení nad biblickou knihou Genesis – Znamení smlouvy (1983).

Jindřiška Kubáčová, členka Obce spisovatelů, zemřela letos v březnu po životě vskutku naplněném. Nevím, plánovala-li tuto knížku jako svou literární závěť. Možné to je, svého zdravotního stavu si byla vědoma a nebyla z těch, kdo si nechtějí uvědomit, že konec života je jednou z mála jistot. Řádku jejich vyprávění, „malých“ i větších úvah mohli čtenáři Českého zápasu číst už dlouhou řadu let. Autorka byla odpovědná, samostatná myslitelka, sledující a komentující současný život jak lidí kolem sebe, tak i život a dění v církvi. Její Ulice mého dětství je důstojným zakončením její lidské a literární dráhy. Za tuto knížku jí můžeme v duchu dodatečně poděkovat.

Aleš Feters

Poděkování předsedkyni rady starších

Je mnoho krásných chvil v životě člověka, avšak ne vždy je vnímáme a umíme v hloubkosti prožít. Jedna z takových Pánem Bohem požehnaných chvil mi byla dána darem, kdy se připojila i vratimovská náboženská obec naší církve k projektu „Noc kostelů“. Vše bylo předem domluveno, naplánováno, připraveno, až na jednu „malíčkovost“. Nebylo v mých silách zúčastnit se tak, jak jsem předpokládal podle lidského plánování, neboť Stvořitel plánuje jinak než člověk. Moje manželka začala rodit a já jsem jí toužil být oporou, protože jako cizinka nemá vždy jednoduchou situaci domluvit se, zatím ještě ne vždy dostačující češtinou. Ale jak nezklamati ty, kteří očekávali moje průvodní slovo k zahájení výstavy, koncertu a dalšího plánovaného programu? Zůstal jsem bezmocný, bezradný a bál jsem se, že začnu zmatkovat. Ale cožpak není nebeský Otec Pánem všeho, i mojí bezradnosti? Byla vyslyšena prosba o jeho vedení a

nastalo veškeré dění v takovém klidném a radostném průběhu, že dodnes smím čerpat sílu z toho moudrého Božího plánování. Moje milovaná příbuzná sedla do auta, překonala vzdálenost tak rychlým způsobem, že jsem nestačil ani omdlít na porodním sále ani usměrnit nerudnou porodní asistentku a kromě mdlob mě plně zastoupila a já také směl sednout do auta, překonat vzdálenost a přijet do vratimovského sboru sice se zpožděním, ale protože i zde jsem měl zástup v naší nesmírně obětavé a fundované sestře předsedkyni Jiřině Krejčí a sestře duchovní Šárce Kubjákové, proběhla výstava i koncert tak dobře, že byl krásným a hlubokým zážitkem pro všechny zúčastněné. A já? V praxi jsem směl prožít, co je to klidné a moudré Boží vedení, a také zažít obětavost a lásku lidí kolem sebe. Je úžasné pro duchovního mít ve sboru byť jedinou osobnost, která milu-

Dokončení na str. 4

ZPRÁVY

Veřejná zakázka

Upozorňujeme, že na webových stránkách naší církve je umístěna zadávací dokumentace veřejné zakázky na zpracovatele projektové dokumentace a obstaravatele ÚR a SP projektu „Centrum Mistra Jana Husa v Husinci“.

(red)

Sudoměř 2011

Bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta, Th.D. společně s kulturní radou církve a obcí Čejetice vás srdečně zvou k setkání při příležitosti 587. výročí úmrtí Jana Žižky z Trocnova, konanému u památníku Jana Žižky v Sudoměři v sobotu 8. října od 15 hodin.

V programu:

* Husitský chorál/Malá muzika ZUŠ, Strakonice

* Projev patriarchy ThDr. Tomáše Butty, Th.D.

* Projev starostky obce Čejetice Ivany Zelenkové

* Projevy hostů: Historická reflexe „Bitva u Sudoměře v pohledu současného výzkumu“ PhDr. Zdeněk Vybíral, Ph.D.

* Pietní akt. Státní hymna

* Inscenovaná ukázka z bitvy u Sudoměře – Šermíři SHŠ Kalich

Setkání je konáno s laskavou podporou Ministerstva kultury České republiky, obce Čejetice, ve spolupráci a za podpory Armády České republiky a pod patronací plzeňského biskupa Mgr. Michaela Moce.

Autobusy z náboženských obcí je možno zaparkovat na novém parkovišti nedaleko památníku.

Zprávy z obcí o účasti: tel. č. 724 141 284 - dr. Jiří Vaníček, e-mail: jiri.vanicek@ccsh.cz.

(red)

Slavnostní bohoslužba

Náboženská obec v Jihlavě zve na slavnostní bohoslužbu ke znovuotevření kostela Sv. kříže v Jihlavě.

Bohoslužba pod vedením brněnského biskupa ThDr. Petra Šandery se bude konat v sobotu 10. září od 17 hodin.

(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

O nemilosrdném služebníku

Následující věty nejsou vždy pravdivé – pokud je správně rozlišíte, získáte písmenka do tajenky. Pomůže vám Bible (Mt 18,23-35).

1. Jeden král se rozhodl vyžádat účty od svých služebníků. ANO (O) NE (U)
2. Přivedli mu tři dlužníky. ANO (A) NE (D)
3. Jeden nemohl dluh vrátit, a proto králi navrhl, aby prodal jeho ženu a děti do otroctví. ANO (J) NE (P)
4. Pán se nad služebníkem ustrnul, propustil ho a dluh mu odpustil. ANO (U) NE (D)
5. Ten potkal svého spoluslužebníka, který mu dlužil sto denárů. ANO (Š) NE (S)
6. Tento dluh mu odpustil. ANO (R) NE (T)
7. Když spoluslužebníci viděli, co se stalo, přemlouvali ho, aby si to rozmyslel. ANO (H) NE (Ě)
8. Král se to doslechl, pozval si ho a velmi ho pochválil. ANO (L) NE (N)
9. Vyplatil mu vysokou odměnu. ANO (M) NE (Í)

(Řešení z minulého čísla: Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.)

Jana Krajčříková

Setkání na HTF UK

Univerzita Karlova v Praze, Husitská teologická fakulta srdečně zve všechny zájemce na první setkání absolventů a přátel Husitské teologické fakulty, které se uskuteční 15. října v 10.30 hodin ve fakultní aule H-109.

Program:

1. Úvodní slovo děkana fakulty
2. Prezentace činnosti fakulty s důrazem na období od její inkorporace do UK (proděkani a předseda akademického senátu fakulty)
3. Návrh na ustavení Spolku absolventů a přátel HTF
4. Diskuse, různé

Na setkání se těší prof. ThDr. Jan B. Lášek, děkan. Svou účast prosím potvrdte do 5. října nejlépe e-mailem na adresu Barбора.Galova@htf.cuni.cz, popř. poštou (na obálku napište SETKÁNÍ) či telefonicky (222 539 212). Nezapomeňte uvést svou adresu či jiný kontakt. V případě, že by počet přihlášených překročil kapacitu auly, bude akce přesunuta do velkého sálu v sídle Církve československé husitské (Wuchterlova 5, Praha 6). O tom bychom vás informovali přibližně týden před jejím konáním.

(red)

Divadlo Mana

Zve na tato představení:

* 15. září v 19.30 hodin - Jean Claude Carrière - Normální okruh. Velký sál. Komorní drama, které je brilantním dialogem policejního Vyšetřovatele a jeho Informátora. Hrají: Jiří Lábus, Viktor Preiss a Tomáš Karger.

Jean Claude Carrière patří k nejvýznamnějším francouzským autorům současnosti. Spolupracoval s režiséry Jean-Louis Barraultem a Peterem Brookem, psal scénáře pro filmy Louise Buñuela (Deník komorné) či Miloše Formana (Valmont). Českou premiéru hry Normální okruh uvedl ČR 3 — Vltava v listopadu 2004. Toto komorní drama vás zaujme vtipně spletaným dějem i intelektuálně bystrou analýzou totalitního myšlení, pro něž se lidská bytost zužuje na objekt manipulace. Inscenace na scéně divadla Mana se koná v rámci Benefičního podzimu hereckých osobností.

* 18. září v 17 hodin - Jan Werich -

Rozum a štěstí. Velký sál. V pravidelném cyklu nedělních pohádek pro děti uvádíme českou klasickou pohádku v jedinečné úpravě Jana Wericha. Co je lidem potřebnější? Rozum nebo štěstí? Hraje: DŘEVĚNÉ DIVADLO Jana Hrubce.

(red)

Obrazy Jehudy Bacona

V Českém centru v Praze, Rytířské ul. 31, jsou od 9. září vystavovány obrazy izraelského malíře českého původu Jehudy Bacona. Autor narozený v ortodoxní židovské rodině v Ostravě byl za války deportován do Terezína a následně do Osvětimi. Doslova zázrakem přežil a po osvobození se dostal do ozdravného zřízené českým humanistou a knězem Přemyslem Pitterem a poté díky spisovateli H. G. Adlerovi do pražské Akademie výtvarného umění. Jeho další cesta vedla v roce do Palestiny, kde vystudoval Akademii výtvarných umění Becealel v Jeruzalémě. Stal se jedním z hlavních představitelů této školy, která sehrála klíčovou roli ve zrodu izraelského moderního umění. Od 2. pol. padesátých let představuje své dílo v rámci samostatných a kolektivních výstav po celém světě. Nejsou to jen depresivní kresby zobrazující utrpení ve tvářích lidí v koncentračních táborech: jeho malby prozrazují vliv Bible, Kabaly a dalších prvků židovské, ale i křesťanské tradice. Jehuda Bacon se kromě malířství věnuje také intenzivnímu budování německo-českého přátelství a účastní se křesťansko-židovského dialogu. Výstava v Českém centru v Rytířské ulici trvá do 1. října.

(red)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 12. 9. – 20 hodin
Bach, Dvořák, Gershwin
Prague Brass Ensemble,
J. Kalfus - varhany

* 13. 9. – 17 hodin
Bach, Händel, Purcell
M. Pšenička - varhany,
Z. Šedivý - trubka,
J. Šedivý - trubka

* 14. 9. – 17 hodin
Vierne, Händel, Mozart
H. Jonášová - soprán,
B. Rabas - varhany

* 15. 9. – 17 hodin
Mozart, Händel, Franck
PRAGUE MOZART TRIO,
Y. Škvárová - mezzosoprán

* 16. 9. – 17 hodin
Purcell, Telemann, Händel
M. Šestáková - varhany,
V. Kozderka - trubka

* 16. 9. – 20 hodin
Mozart, Bach, Vivaldi
Prague String Orchestra,
V. Vlha - hoboj,
A. Vondráčková - housle

* 17. 9. – 17 hodin
Bach, Händel, Mozart
Z. Němečková - varhany,
P. Příbyl - viola

* 17. 9. – 20 hodin
Mozart, Bach, Vivaldi
Prague String Orchestra,
V. Vlha - hoboj,
A. Vondráčková - housle

* 18. 9. – 17 hodin
Haydn, Mozart, Vranický
STRING TRIO PRAGA

* 18. 9. – 20 hodin
Bach, Vivaldi, Mozart
Consortium Pragense Orchestra,
Y. Škvárová - mezzosoprán,
M. Laštovka - trubka

Z EKUMENY

CÍRKVE A STÁT SE DOHODLY I NA POSLEDNÍM BODU JEDNÁNÍ

Na Ministerstvu kultury ČR se sešli opět představitelé církve a státu, aby projednali poslední bod, který chyběl ke konečné podobě návrhu zákona o částečném narovnání vztahů mezi církvemi a státem, tedy přechodné období, ve kterém bude ze strany státu postupně snižován příspěvek na provozní náklady církve.

Zástupci státní a církevní komise se dohodli, že přechodné období bude trvat po dobu 17 let (namísto původních 20) a vejde v platnost po nabytí účinnosti zákona. Po první tři roky tohoto období bude stát duchovním vyplácet příspěvek ve stávající výši a po dalších 14 let bude částka vždy ročně klesat o 5 %. Mezi jednotlivými církvemi a státem budou ohledně jejich závazků uzavřeny smlouvy.

podle Křesťan dnes

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE

Stojí za to se dodatečně zmínit o jednom Světovém dni mládeže, přenášeném letos také Českou televizí (ČT2) v sobotu 20. srpna přímo ze Santiaga de Compostela v severním Španělsku. Tam směřovali většinou mladí poutníci z celého světa, aby se setkali s papežem Benediktem XVI., který tu řídil bohoslužbu a další den svatou mši pod širým nebem u letiště Quatro Vientos. Bylo až neuvěřitelné a ohromující, že se tu sešlo téměř na dva miliony poutníků, z Česka jich bylo kolem tří tisíc. Přesto, že patříme bohužel k zemím s vyšším počtem nevěřících, je tato velká účast na pouti do Santiaga nebyvalá, navzdory mnoha potížím této sáhodlouhé cesty.

Cílem tohoto již 26. setkání mládeže bylo upevnění poutníků ve víře a hlubší poznání Ježíše Krista jako opěrného bodu života, i přijetí symbolu Kříže mládeže, věnovaného mladým věřícím bývalým papežem Janem Pavlem II.

Setkání poutníků s papežem vyznělo mimo jiné tím, že v lásce, naději a snášení obětí i odříkání je hlavní podstata křesťanské víry. Náboženství není ani dnes v moderní době přežitkem, ale mělo by být součástí života křesťanů už od mládí.

Večerní modlitba – vigilie skončila eucharistickou adorací nejsvětější svátosti, kdy v předkládaném kousku chleba je uctíváno tělo ukřižovaného Ježíše Krista. Působivá byla také monstrece dovezená na odív z katedrály v Toledu.

Přes náhlu nepřízeň deštivého počasí mládež projevovala velké nadšení a radost z přítomnosti papeže a oceňovala jeho kázání bouřlivými ovacemi. I nezaujatý posluchač musel získat dojem, že mládež většinou není tak špatná, sobecká a lhostejná vůči ostatním lidem, jak se obvykle soudí, ale chce to zřejmě mít tu schopnost ji něčím více zaujmout, usměrnit také předmět jejího hlubšího zájmu. A to papež Benedikt XVI. zřejmě umí. Velký ohlas vzbudila nakonec jeho odpověď a výzva: „Uchovávejte plamen své víry, která je majetkem svobody a míru.“

Dr. Karel Lachout

Poděkování předsedkyni rady starších

Dokončení ze str. 3

je církev a snaží se pro ni všemožně pracovat. Naše sestra Jiřina Krejčí převzala nelehký úkol, když přijala při volbách v náboženské obci místo předsedkyně rady starších. Opravy sboru, zdevastovaný služební byt, věž kostela v havarijním stavu. Není dne, aby tato drobná žena nepřispívala svým velkým odhodláním a na úkor svého soukromí, volného času a také částých hmotných výdajů, k odstraňování závad, zanedbaných oprav, zasláním žádostí o finanční pomoc, ale i přípravou svačin pro dělníky a mnohými dalšími pracemi a starostmi, které v tichosti, bez pompézních gest klade na oltář Bohu. Děkuji nebeskému Otci za tuto vzácnou sestru v Ježíši Kristu. A přeji všem svým kolegyním a kolegům, kteří pracují často osamoceni bez pomoci sester a bratří náboženské obce, aby i oni směli pocítit dobro, které přichází v těch tichých, obětavých věřících lidech, kteří nepřichází dirigovat a prosazovat svoji vlastní vůli, ale pomáhají z vůle Boží.

Věž sboru naší církve ve Vratimově je opravena, děkuji a blahopřeji především vám, sestro předsedkyně Jiřino Krejčí, ale v neposlední řadě i všem členům náboženské obce, kteří pomocí a přímělnými modlitbami posilují práci rady starších i faráře, který je mezi nimi šťastný a rád.

Za náboženskou obec Vratimov
Mgr. Marek Pokorný

Roční předplatné na rok 2011 činí 364 Kč.

Číslo účtu: 43-3856220207/0100

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčříková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9